

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa P. K.
przeciwko G. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 5 lutego 2021 r., sygn. akt VI Ga [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 lutego 2021 r. Sąd Okręgowy w O. zmienił wyroku Sądu Rejonowego w O. z 7 sierpnia 2020 r. i oddalił powództwo o zapłatę odszkodowania.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując na oczywiste naruszenie przepisów normujących zasady odpowiedzialności kontraktowej oraz występowanie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego korelacji (a także wykładni) przewidzianych w art. 89a ustawy o podatku od towarów i usług przesłanek zastosowania tzw. ulgi za złe długi i akcentowanego

przez Sąd drugiej instancji obowiązku uzyskania przez powoda zaświadczenia potwierdzającego, że jego dłużnik figuruje w rejestrze czynnych podatników podatku VAT.

W odpowiedzi pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. postanowienia SN: z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV

CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Lakoniczność wywodów, które miałyby przekonywać o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej powoda, nie pozwala na uznanie, że powyższa przesłanka została wykazana. W okolicznościach sprawy nie można uznać za oczywiście bezzasadne stanowiska Sądu Okręgowego, że pozwana nie dopuściła się nienależytego wykonania swojego zobowiązania, wskazując powodowi na potrzebę uzyskania zaświadczenia potwierdzającego, czy na dzień powstania obowiązku podatkowego i dokonania korekty deklaracji, kontrahent powoda jest zarejestrowanym czynnym płatnikiem podatku od towarów i usług. Z przyczyn praktycznych wymaganie przedstawienia takiego zaświadczenia nie może być uznane za oczywiście bezzasadne w kontekście stanowiska zajmowanego przez sądy administracyjne, na które wskazał Sąd Okręgowy, nawet jeżeli formalnie dopuszczalne (choć ryzykowne) było dokonanie korekty bez otrzymania zaświadczenia. Z tego powodu nie można uznać, że żądając zaświadczenia, pozwana w oczywisty sposób naruszyła obowiązek zachowania należytej staranności przy wykonywaniu umowy.

W sprawie trudno również stwierdzić występowanie istotnego zagadnienia prawnego, gdyż przedstawiona przez skarżącego kwestia sprowadza się w istocie nie do potrzeby wykładni przepisów, a rozstrzygnięcia tego, w jaki sposób strona może dowieść spełnienia przesłanek z art. 89a ustawy o podatku od towarów i usług. Skoro jednym z warunków skorygowania podatku w trybie określonym w art. 89a ww. ustawy jest status czynnego podatnika VAT, to nie jest oczywiście wadliwe stwierdzenie, że informacja w tym zakresie może być potwierdzona zaświadczeniem organu podatkowego. Jest przy tym oczywiste, że uzyskanie takiego zaświadczenia nie było formalną przesłanką skorzystania z ulgi, ale przejawem staranności podatnika, który powinien przekonać się co do istnienia przesłanek umożliwiających skorzystanie z takiej ulgi, a także uzyskać dokument umożliwiający wykazanie istnienia takich przesłanek, gdyby w przyszłości powstała taka konieczność.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie dowodzi również oczywistej wadliwości orzeczenia wobec wskazywanych przez skarżącego ogólnie „kardynalnych braków” pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji, o których w okolicznościach niniejszej sprawy nie sposób mówić. Wyrok Sądu drugiej instancji w pełni poddaje się kontroli kasacyjnej.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. Suma zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu adwokata w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[as]